

ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΕΚΦΥΛΙΣΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΑΞΗΣ ΤΗΣ ΜΑΡΕΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ!

του κ. Λάμπρου Σκόντζου,
Θεολόγου-Καθηγητού.

Η σύγχρονη παγκόσμια νεοπαγανιστική λαίλαπα χρήζει ιδιαίτερης έπιστημονικής διερεύνησης. Η όρμη αυτού του παράδοξου (παρά)θρησκευτικού και σαφέστατα αποκρυφιστικού φαινομένου προκαλεί κατάπληξη σε κάθε σκεπτόμενο και προβληματιζόμενο άνθρωπο. Έρωτηματικά εγείρονται για τό γεγονός ότι στην ανατολή του 21ου αιώνα, στην

έποχή της πνευματικής (υποτίθεται) απελευθέρωσης και του όρθου λόγου, εύδοκίμουν μορφές θρησκευτικού και πνευματικού πρωτογονισμού, με κύρια έκφανση τον παγανισμό.

Κατάπληξη επίσης προκαλεί τό γεγονός ότι πρωτοπόροι του νεοπαγανιστικού κινήματος τυχαίνει να προέρχονται από πρώην μαρξιστικές τάξεις και μάλιστα

άλλων συμεριζεται τό 64% τών Γάλλων και τό 62% τών Βρετανών και περισσότερο άπ' τό 53% τών Εύρωπαιών πολιτών. Υπάρχει, λοιπόν, ανάγκη να βρούμε μια άπάντηση στην ισοπέδωση της παγκοσμιοποίησης. Άν έχει κάποια καλά στοιχεία, να τά άξιοποιήσουμε.

Ός Έλληνες και ως Όρθόδοξοι, έμεις αντιπροβάλλουμε την οικουμενικότητα της παιδείας μας. Γι' αυτό μιλούμε για έλληνορθόδοξη παιδεία. Διότι δέν είμαστε έθνοφυλετιστές, δέν είμαστε έθνικώς άλαζόνες, δέν είμαστε ράτσιστές. Τό να μάθει τό παιδί μας και δεύτερη ξένη γλώσσα καλόν είναι. Ο Έλληνας ήταν πάντα θαλασσοπόρος, ταξίδευε σάν τόν Όδυσσέα, τό έλληνορθόδοξο Βυζάντιο έπικοινωνούσε μέ τούς άλλους λαούς. Μάθαιναν και γλώσσες τότε, ήθελαν να γνωρίζουν και άλλους πολιτισμούς. Δέν είναι κακό να είσαι άνοικτός. Τό κακό είναι να 'σαι έτοιμος να ύποδουλωθείς. Ο μέγάλος Θουκυδίδης στην άρχαιότητα, έλεγε: «Δέν κατηγορώ αυτόν που θέλει να κατακτήσει. Κατηγορώ αυτόν που είναι έτοιμος να ύποδουλωθεί, να τά παραδώσει όλα».

Έτσι, λοιπόν, έμεις σήμερα σε μια έποχή, κατά την όποία ή παγκοσμιοποίηση έμφανίζεται κυρίως μέ ισοπεδωτικό χαρακτήρα, θα αντιπροτείνουμε την έλληνορθόδοξη παιδεία, όχι μόνο για μās, αλλά και για την Εύρώπη, και για τόν κόσμο. Η Εύρώπη ψάχνεται. Στη Γαλλία κλείνουν εκκλησίες και άνοίγουνε τζαμιά. Άλλού κυκλοφορούν οί παραθρησκείες, άλλού ό άλκοολισμός, οί άυτοκτονίες. Θέλουμε να προβάλλουμε τό πρότυπο της έλληνορθόδοξου παιδείας ως ένα αντίβαρο στην ισοπέδωση της παγκοσμιοποίησης. Μέ αγάπη σε κάθε λαό, μέ σεβασμό σε κάθε άλλο άνθρωπο που 'χει μια άλλη άποψη, μέ σεβασμό στην έτερότητα του κάθε προσώπου, αλλά και μέ σεβασμό και μέ άπαιτηση να σέβονται οί άλλοι και τη δική μας προσωπικότητα ως έθνους, ως πολιτισμού, ως χώρας. Σε μια έποχή που ό μακαριστός άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είπε ότι ή παγκοσμιοποίηση θέλει να μās κάνει ένα νεκροταφείο πολιτισμών, έμεις προβάλλουμε «πηγήν ύδατος άλλομένου εις ζωήν αιώνιον».

Σάς εύχαριστώ.

πολλοί από αυτούς είχαν θητεύσει στην ανένταχτη αναρχική αριστερά! Αυτό δέν σημαίνει βέβαια πώς δέν υπάρχουν νεοπαγανιστές άλλων πολιτικοκοινωνικών ιδεολογιών. Αν πάρουμε για παράδειγμα τήν ελληνική πραγματικότητα θά διαπιστώσουμε πώς οί έννέα στους δέκα παράγοντες τών πολυπληθών νεοπαγανιστικών ομάδων προέρχονται από τό χώρο τής μαρξιστικής αριστεράς. Μέσα στά κείμενά τους, στά ποικιλώνυμα περιοδικά τους καί στίς δαιδαλώδεις ιστοσελίδες τους, αφήνουν νά φανούν ολοκάθαρα τά μαρξιστικά τους κατάλοιπα. Δέν είναι επίσης λίγοι εκείνοι, από τους «έπώνυμους» τής πολιτικής, τής δημοσιογραφίας, τής «κουλτούρας» καί του θεάματος, οί όποιοι ανήκουν (μάλλον ανήκαν) στή μαρξιστική ιδεολογία, καί δηλώνουν άπροκάλυπτα θιασώτες του παγανισμού! Από άθεοι ιδεολόγοι μαρξιστές μεταλλάχτηκαν ξαφνικά σέ θρησκους, λάτρεις τών παγανιστικών θεών!

Η εξήγηση δέν είναι δύσκολη. Όποιος γνωρίζει ελάχιστα στοιχεία κοινωνιολογίας, ανθρωπολογίας καί πολιτικής έπιστήμης μπορεϊ εύκολα νά έρμηνεύσει τή σύγχρονη έκφυλιστική μετάλλαξη τής μαρξιστικής ιδεολογίας σέ νεοπαγανιστική θρησκευτικότητα καί νεοειδωλολατρική μεταφυσική πίστη.

Θά περιττολογούσαμε αν αναφέραμε έδω τήν χιλιοειπωμένη αλήθεια ότι ό άνθρωπος είναι από τή φύση του θρησκευτικό όν¹. Δέν υπήρξε ποτέ κανένας απόλυτα άθεος, γιατί στήν περίπτωση τής άθεΐας, ή θρησκευτικότητα βρίσκεται σέ λανθάνουσα κατάσταση, τή θέση τής οποίας έχει καταλάβει κάποια άλλη πίστη. Άλλωστε όπως είχε αποφανθει ό μεγάλος ανθρωπολόγος J. Quatrefages «ή άθεΐα τυγχάνει ανώμαλος καί παθολο-

γική κατάσταση τής Ψυχής»². Ό δυτικοευρωπαϊκός όρθολογισμός, του όποιου γνήσιο τέκνο υπήρξε ό μαρξισμός, δέν είναι τίποτε άλλο από ύποκατάστατο μεταφυσικής πίστης του νόθου δυτικοευρωπαϊκού «χριστιανισμού». Δέ χρειάζεται πολλή σκέψη νά καταλάβει κάποιος πώς στον όρθολογιστικό παραλογισμό, τήν πίστη στό Θεό έχει πάρει ή πίστη στό άνθρωπινό μυαλό. Τρανταχτό παράδειγμα ή ίδρυση τής θρησκείας του «Όρθου Λόγου» από τους «διαφωτιστές» - πρωτεργάτες τής Γαλλικής Έπανάστασης!

Άλλά καί ό μαρξισμός δρούσε στήν ουσία ως βαθύτατη μεταφυσική πίστη. Ό Ν. Μπερντιάεφ είχε αποδείξει πώς ή μαρξιστική ιδεολογία «κατέχει όλα τα χαρακτηριστικά μιās θρησκείας»³. Επίσης ό R. Aron αποκαλεί τον μαρξισμό «κοσμική θρησκεία»⁴. Η ύλιστική ιδεολογία δέν ήταν τίποτε άλλο από αντίποδας πνευματικής πίστης. Η μαρξιστική πίστη στήν «μοναδικότητα» τής ύλης προέτρεχε παρασάγγες τής πραγματικής έπιστημονικής έρευνας για τή φύση τής ύλης, ή όποία, ως γνωστόν, δέ μόρεσε νά δώσει ως τώρα απάντηση τί είναι πραγματικά ή ύλη! Η βαθύτατη πίστη στον ουτοπιστικό κομμουνιστικό «παράδεισο» άγγίζει τά όρια ενός νοσηρού μεταφυσικού μεσσιανισμού. Τά κομμουνιστικά κόμματα όργανώθηκαν πάνω σέ σχήματα θρησκευτικά μέ ιεραρχικές δομές δίκην ιερατικών τάξεων. Ό γενικός γραμματέας είχε πάρει τή θέση του αρχιερέα – πάπα. Η Κεντρική Έπιτροπή, τή σύνοδο τών ιεραρχών. Τά κομματικά συνέδρια, τή θέση τών οίκουμενικών συνόδων. Οί αποφάσεις τους, τή θέση τών

2. ΘΗΕ, τόμ. 6, στ. 537.

3. Ν. Μπερντιάεφ, «Βασίλειο του Πνεύματος καί Βασίλειο του Καίσαρος», μετ. Β. Τ. Γιούλση, Θεσ/νίκη 1971, σελ. 147.

4. Ν. Βασιλειάδη, «Τό Λυκόφως του Μαρξισμού», Αθήνα 1981, σελ.179.

1. Βλέπε: Πλούτ. Ηθικά, Πρός Κωλώτην 31D-E.

θρησκευτικῶν δογμάτων. Τά μαρξιστικά συγγράμματα, τά ἱερά βιβλία. Τά περιφερειακά κομμουνιστικά κόμματα λειτουργοῦσαν ὡς παπικές «νουτσιατοῦρες». Ἡ ἀναγκαστική ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων τοῦ κόμματος εἶναι ἀντιγραφή τῶν μεσαιωνικῶν παπικῶν «ἱερῶν ἐξετάσεων». Τήν προσκῦνηση τῶν ἱερῶν λειψάνων ἀντικατέστησε ἡ προσκῦνηση τῆς μοῦμιας τοῦ Λένιν. Ἡ δουλική προσήλωσις στό κόμμα ἀπό τά στελέχη καί τά μέλη καί ἡ ἐκτέλεση ἀποφάσεων χωρίς ἀντίρρηση καί κριτική ὑποδηλώνει σαφῶς θρησκευτική ὑποταγή. Μάλιστα ὁ Jules Monnerot ἀποκαλεῖ τόν μαρξισμό: «**Ἰσλάμ τοῦ 20οῦ αἰῶνος**»⁵. Ἄς συγκρίνει, τέλος, κάποιος τή δομή τῆς παναίρεσης τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» καί αὐτή τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων καί θά δεῖ τήν ἀπόλυτη ταῦτισή τους.

Ὅμως, τόσο ὁ θεωρητικός μαρξισμός, ὅσο καί ὁ ἐφαρμοσμένος στίς κομμουνιστικές χῶρες, κατέρρευσε στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, κάτω ἀπό τό βάρος τῶν ἀφάνταστων πνευματικῶν, πολιτικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων πού συσσωρεύσε στήν ἀνθρωπότητα. Ἐπῆλθε, σύμφωνα μέ τόν νομπελίστα φυσικό W. Heisenberg «**ὁ θάνατος τῆς ἀνταπάτης**»⁶. Οἱ λαοί πού ἐγκατέλειψαν τήν ἐφαρμοσμένη μαρξιστική ἰδεολογία βγήκαν ρακένδυτοι ἀπό αὐτή. Τό ἴδιο καί οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἰδεολόγοι μαρξιστές διαπίστωσαν ξαφνικά πῶς ἡ μαρξιστική τους πίστις, ἡ ὁποία εἶχε γι' αὐτούς χαρακτηριστήρα «μεταφυσικό», ἀπό κυρίαρχη ἰδεολογία, τέθηκε στό περιθώριο καί ἔγινε ὄνειδος, γιατί ἀποδείχτηκε περίτρανα πῶς ὄχι μόνο «ἐπιστημονική» δέν ἦταν, ἀλλά τό ἀντίθετο, μιά οὐτοπία καί τό χειρότερο: μιά βαθιά ἀπάνθρωπη θεωρία

καί πρακτική, γνήσιο τέκνο τοῦ ἀτομοκεντρικοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ ὀρθολογισμοῦ. Ἄλλωστε κατά τόν Ἄρθουρ Κέσλαιρ ὁ μαρξισμός εἶναι «**κράμα σκόπιμης ἀπάτης καί γνήσιας μανίας καταδιώξεως**»⁷.

Ὅλοι αὐτοί οἱ πρόην μαρξιστές ἔμειναν «ἄστεγοι» ἰδεολογικά. Βρέθηκαν ξαφνικά σέ τρομερό ὄντολογικό κενό, γιατί ἡ μαρξιστική ἰδεολογία γέμιζε τό κενό τῆς ἐμφυτῆς θρησκευτικῆς τους πίστεως. Αὐτή ἦταν γι' αὐτούς, χωρίς νά τό αἰσθάνονται, ἡ θρησκεία τους. Γι' αὐτό ἔνοιωσαν ἄμεση τήν ἀνάγκη νά γεμίσουν τό τρομερό ὑπαρξιακό τους κενό. Ἡ ἀφάνταστη ἀθεϊστική πλύση ἐγκεφάλου, πού εἶχαν ὑποστει γιά δεκαετίες ὀλόκληρες, τοῦς ἐμπόδιζε νά γίνουν χριστιανοί, γιατί μέσα ἀπό τήν ἀντιχριστιανική προπαγάνδα, ὁ Χριστιανισμός ἦταν γι' αὐτούς ἡ «**χειρότερη μορφή πνευματικῆς καταπίεσης τῆς ἀνθρωπότητας**», τό «**χειρότερο ὄπιο τῶν λαῶν**».

Ἡ προσοχή τους στράφηκε λοιπόν ἄλλοῦ. Ἀναζήτησαν χῶρο συγγενῆ μέ τίς ἰδεολογικές τους καταβολές. Υἱοθέτησαν τό «θρησκευτικό» ὑπόβαθρο τῶν περιθωριακῶν κύκλων τῆς Ἀμερικῆς καί τῆς Εὐρώπης, δηλαδή τίς φυσιολατρικές καί φιλοπαγανιστικές προτιμήσεις τῶν διαφόρων περιθωριακῶν ὁμάδων καί τῶν χίπις, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦσαν ὡς «ἐπανάσταση» στό ὑποκριτικό πνευματικό καί ἄδικο κοινωνικό κατεστημένο. Εἶναι γνωστές ἤδη ἀπό τίς δεκαετίες τοῦ 1960 καί 1970 οἱ τοιοῦτου εἴδους καλλιέργειες στούς κύκλους αὐτούς, τίς ὁποῖες πῆραν μέ τή σειρά τους ἀπό τοῦς ἀμερικανούς καί εὐρωπαϊούς ἀποκρυφιστές.

Δέν θά πρέπει ἐπίσης νά λησμονοῦμε ὅτι στούς κύκλους τῶν εὐρωπαϊῶν ἀστῶν στούς χρόνους τοῦ διαφωτισμοῦ καί ἀργότερα διαπιστώνουμε μιά ἰσχυρή ροπή

5. J. Monnerot, «Sociology and psychology of Communism», Boston 1953, σελ. 20.

6. Ν. Βασιλειάδη, μνημ. ἔργου, σελ. 188.

7. Ν. Βασιλειάδη, μν. ἔργ., σελ. 184.

πρός τήν φυσιολατρία καί τήν αναγέννηση τοῦ ἀρχαίου παγανισμοῦ. Εἶναι πιά γνωστό πῶς μέσα ἀπό αὐτό τό φιλοπαγανιστικό κλίμα ξεπήδησε καί ὁ ἀκραῖος νεοπαγανισμός πού εἶναι ὁ σατανισμός, μέ ὅλες τίς παραλλαγές του. Τό ὑπόβαθρο λοιπόν ὑπῆρχε, τό βρήκε ἕτοιμο ὁ καταρρέων μαρξισμός. Μόνο πού ἐδῶ ἔχουμε τή «μεγάλη συνάντηση» τῶν δίδυμων τέκνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ ἀστισμοῦ καί τοῦ μαρξισμοῦ, σέ κοινή «πνευματική τράπεζα», τόν ἀποκρυφιστικό νεοπαγανισμό! Παρατηροῦμε μέ ἔκπληξη σέ ἑλληνικές παγανιστικές ομάδες, πρῶην ἀδίστακτοι ἐχθροί, ἀστοί καί μαρξιστές, νά ντύνονται ὁμοῦ χλαμύδες καί νά τελοῦν «ἐν ὁμονοίᾳ» καί πλήρη σύμπνοια τίς παγανιστικές τους τελετουργίες!

Ἡ παγανιστική «θρησκευτικότητα» ἱκανοποιεῖ πλήρως τίς ὑλιστικές καί εὐδαιμονιστικές καταβολές καί τούς ὄρατισμούς τῶν ἀστομαρξιστῶν, γιατί δέν εἶναι καί τόσο δύσκολο νά εἶναι κάποιος παγανιστής στό θρησκεύμα. Ὅχι μόνο δέ ζητά ὁ παγανισμός καμιά σοβαρή ὑποχρέωση ἀπό τούς ὀπαδούς του, ἀλλά τό ἀντίθετο δίνει ἀπόλυτη ἐλευθερία στήν ἱκανοποίηση κάθε ἡδονιστικῆς ἀπόλαυσης. Ἡ θωπεῖα ὅλων τῶν ταπεινῶν ὀρμέμφυτων εἶναι ἡ κοινή συνισταμένη ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀρχαίων καί νέων παγανιστικῶν θρησκευμάτων, τά ὅποια ὅλα ἔχουν τή δική τους «Ἀφροδίτη» καί τόν δικό τους «Βάκχο». Ἡ ἠθική, ὅπως ἔχει διαμορφθεῖ στό πανανθρώπινο καί διαχρονικό σύστημα ἀξιών, βρίσκεται μακριά ἀπό τήν παγανιστική «ἠθική», ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπό τά πρότυπα τῶν διεφθαρμένων καί ἀνήθικων θεοτήτων τους⁸. Ἡ μαρξιστική ἐπίσης «ἠθική», ὅπως αὐτή εἶναι καταγραμμένη στά κλασσικά μαρξιστικά βιβλία, καί τό χειρότερο, ὅπως βιῶθηκε γιά

ἐβδομήντα καί πλέον χρόνια, ὅπου ἐπικράτησε ὁ κομμουνισμός, δέ διαφέρει οὐσιαστικά ἀπό τήν παγανιστική «ἠθική», ἀφοῦ «χωρίς Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται».

Ὁ μαρξισμός μεταλλάχτηκε σέ νεοπαγανισμό. Ἡ μετάλλαξη ἦταν εὐκόλη, γιατί ἡ οὐσία τῶν δύο μεγεθῶν ἦταν ἴδια καί μόνο ὀρισμένοι ἐξωτερικοί τύποι χρειάστηκε νά τροποποιηθοῦν. Τῆ θέση τῆς «κοσμικῆς θρησκείας» τῆς μαρξιστικῆς ἰδεολογίας πῆρε ἡ παγανιστική ομάδα. Τῆ θέση τῆς θεοποιημένης ὕλης πῆρε ἡ θεοποιημένη φύση. Τῆ θέση τοῦ ὄραματος τοῦ «κομμουνιστικοῦ παραδείσου» πῆρε τό ὄραμα τοῦ «πολυθεϊστικοῦ παραδείσου», ὁ ὁποῖος θά συντελεστεῖ ὅταν μπεῖ στό περιθῶριο ὁ «κακός» Χριστιανισμός. Τῆ θέση τῶν θεωρητικῶν τοῦ μαρξισμοῦ πῆραν οἱ ἱερεῖς, οἱ ἱεροφάντες καί οἱ μάντις τοῦ παγανισμοῦ. Τά μαρξιστικά δόγματα τά ἀντικατέστησαν τά βιβλία τῶν «σοφῶν» ἀρχαίων καί νέων παγανιστῶν. Τήν προσωπολατρία ἀντικατέστησε ἡ προγονολατρεία καί ἡ ἀρχαιολαγνεία. Τό ταξικό μαρξιστικό μῖσος ἔγινε θρησκευτικό μῖσος κατά τοῦ «δολοφονικοῦ ἑβραιοχριστιανικοῦ δόγματος» τό ὁποῖο, κατ' αὐτούς, «ἀφοῦ δολοφόνησε τούς πατέρες, τούς ἀρχαίους παγανιστές προγόνους, ἐπικράτησε καί εἰσήγαγε τήν ἀνθρωπότητα σέ ἕναν δισχιλιετή μεσαίωνα». Διαβάζοντας κάποιος δηλώσεις συγχρόνων φανατικῶν παγανιστῶν κατά τῶν Χριστιανῶν, εἶναι σάν νά μελετά ἀντιχριστιανικές μεγαλοστομίες τῶν πρῶιμων ὀκτωβριανῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι διατείνονταν ὅτι «θά διορθώσουν τά σφάλματα τοῦ Διοκλητιανοῦ»⁹!

Εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητοποιήσουμε ὅλοι μας πῶς οἱ πολυποίκιλες μορφές τοῦ κακοῦ πού ὑπάρχουν στόν κόσμον καί ἀντιστέκονται σθεναρά στήν ἐπικράτη-

8. βλ. M. Augee, «La Genie du paganisme», Paris 1982.

9. «Ἀντιθρησκευτικός», Ρωσικό περιοδικό, 1938.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΣΚΟΠΙΑ» ΓΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΧΡΗΣΗ

τῆς κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Οἱ «Σκοπιές», πού ἐκδίδει ἡ ἑταιρεία γιά ἐσωτερική χρήση -καί πού ἀπαγορεύεται νά κυκλοφορήσουν στό εὐρύτερο κοινό- εἶναι χαρακτηριστικές τῆς ὅλης προσπάθειας τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου» νά ἐπιβάλλει τίς διδαχές του στοὺς ὄπαδούς. Αὐτό γίνεται ἄμεσα ἀντιληπτό ἀπό τὸν ἄπλό ἀναγνώστη, πού μελετώντας τὰ διάφορα κείμενα, διακρίνει αὐτὴ τὴν καθοδήγηση πού ἀσκεῖται πάντα μέ πίεση, μέ τὴν ἀόρατη ἀπειλή τοῦ ἐπείγοντος, τὴν ὑπακοή στόν «πιστό καί φρόνιμο δούλο», τοῦ ὁποῖου ἡ κυριότερη ἐντολή εἶναι ἔργο, ἔργο. Διαβάζομε:

«Σκοπιά» 15-4-08, σελ. 10, 11: «Για να ακολουθήσουμε την καθοδηγία του Ιεχωβά ἴσως χρειάζεται να ταπεινωθούμε και εμεῖς. Μερικοί ἴσως πρέπει να αποδεχτούν την ἀποψη ὅτι μία μορφή ἀναψυχῆς που ἀπολαμβάνουν δυσαρεστεῖ τον Ιεχωβά... Τι γίνεται αν κάποιος διαπράξει σοβαρὴ ἀμαρτία; Χρειάζεται να ταπεινωθῆ και να ομολογήσει την ἀμαρτία στους πρεσβυτέρους. Ἐνα άτομο μπορεί ἀκόμη να ἀποκοπεί. Για να γίνει ξανά δεκτό στην

ἐκκλησία, πρέπει να μετανοήσῃ ειλικρινά και να μεταστραφεί. Πώς μας Καθοδηγεί ο Ιεχωβά; Η πρώτη ἰστη πηγὴ θεϊκῆς καθοδηγίας εἶναι ἡ Γραφή ο Λόγος του Θεοῦ. Η Χριστιανική μας ἀδελφότητα εἶναι ἄλλη μία πολύτιμη πηγὴ βοήθειας καθὼς ἐπιζητούμε την καθοδηγία του Ιεχωβά. Κεντρικό ρόλο σε αὐτὴ τὴν ἀδελφότητα παίζει “ο πιστός και φρόνιμος δούλος” με το Κυβερνῶν Σώμα που τον εκπροσωπεί, ο οποίος παράγει συνεχῶς πνευματικὴ τροφή με τη μορφή ἐντύπων και προγραμμάτων για συναθροίσεις και συνελεύσεις».

Τό μοτίβο συνεχίζεται μονότονα τό ἴδιο. Ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος» εἶναι ὁ μοναδικός ρυθμιστής τῶν πάντων. Ἐπιβάλλει τὴν αὐθεντία του προβάλλοντάς τὴν συνεχῶς σέ ὅλα τὰ ἐντυπά του καί περισσότερο στά ἐσωτερικά. Ὁ στόχος του γνωστός: «σ’ ἐμένα θά ἀποβλέπετε οἱ πάντες καί πάντοτε γιά καθοδήγηση». Προσωπική ἐλευθερία ἀνύπαρκτη.

Διαβάσαμε, ὅτι πρέπει οἱ ὄπαδοί νά ἀκολουθοῦν τὴν ἀποψη, ὅτι ἔστω καί κάποια μικρὴ μορφή ἀναψυχῆς δυσαρεστεῖ

ση τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ, «ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ τῆς γῆς» (Ματθ. 6, 9), εἶναι τὰ κεφάλια τοῦ ἰδίου πολυκέφαλου θηρίου, ὁμοίου μέ τὴ Λερναία Ὑδρα τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, τῆς ὁποίας, στή θέση κάποιου κομμένου κεφαλιοῦ της ξεφύτρωνε ἄλλο, τό ἴδιο ἐπικίνδυνο μέ τό προηγούμενο. Γιά μάς, πατέρας καί καθοδηγητῆς τοῦ κακοῦ εἶναι ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος σχηματίζει διάφορους -ισμούς, ὡς ὁμάδες κρούσης κατὰ τῆς ἁγίας Ἐκκλη-

σίας τοῦ Χριστοῦ, στήν προσπάθειά του νά ματαιώσει τό σχέδιο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Ἡ ἐκφυλιστικὴ μετάλλαξη τοῦ «ἄθεου» μαρξισμού σέ νεοπαγανιστικὴ θρησκευτικὴ πίστη φανερώνει περὶτρανα τὸν ἰσχυρισμό μας ὅτι ὁ νεοπαγανισμός εἶναι τό νέο «κεφάλι» τῆς σύγχρονης νοητῆς Λερναίας Ὑδρας, πού ἀκούει στό ὄνομα «Νέα Ἐποχὴ» καί πού φύτρωσε στή θέση τοῦ «κομμένου κεφαλιοῦ», τοῦ μαρξισμού!